

تنظیم شیمیایی ریزش میوه با NAA، 2,4-D، CCC و مطالعه گل انگیزی در انبه (*Mangifera indica* L.)

ابراهیم سابکی و عنایت‌اله تفضلی

بخش باغبانی دانشکده کشاورزی دانشگاه شیراز، شیراز

انبه یکی از مهمترین نباتات گرمسیری دنیاست. پرورش آن در مناطق جنوب شرقی ایران در استانهای هرمزگان و جنوب بلوچستان رواج داشته و شرایط اقلیمی خاص این مناطق که در حاشیه دریای عمان و خلیج فارس قرار گرفته اند به گونه‌ای است که مناسب برای کشت این محصول و نباتات گرمسیری دیگر می باشد.

یکی از مشکلات اساسی این محصول ریزش بیش از حد میوه در طول دوره رشد و نمو است که باعث کاهش محصول می گردد. لذا در یک پژوهش صحرایی اثر سه تنظیم کننده رشد گیاهی، اسید نفتالین استیک، اسید ۲،۴-دی کلروفنوکسی استیک و سایکوسل در یک و دو مرحله محلولپاشی برای جلوگیری از ریزش میوه انبه مورد ارزیابی قرار گرفت. این پژوهش بر روی رقم "سندری" در سال زراعی ۷۲-۷۳ در دو محل (چابهار و راسک) به اجرا درآمد. به منظور تجزیه و تحلیل داده ها از طرح کاملاً تصادفی با چهار تکرار استفاده گردید و مقایسه میانگینها به کمک آزمون دانکن انجام شد.

نتایج آزمایش نشان داد که این مواد، بقای میوه روی خوشه و تعداد میوه برداشت شده و همچنین وزن، حجم، طول و قطر میوه، مقدار مواد جامد محلول در آبمیوه و مقدار محصول را افزایش می دهند.

در بین تیمارها، اسید نفتالین استیک (۲۵ و ۵۰ قسمت در میلیون)، اسید ۲،۴-دی کلروفنوکسی استیک (۱۰ و ۲۰ قسمت در میلیون) و سایکوسل (۱۰۰ و ۲۰۰ قسمت در میلیون) به ترتیب بیشترین اثر را روی بقای میوه داشتند.

در کنار آزمایش صحرایی، زمان گل انگیزی و تمایز جوانه گل انبه که برای انجام آزمایشات بیولوژیکی مورد نیاز می باشد، مورد مطالعه قرار گرفت. نتایج بدست آمده نشان داد که گل انگیزی در این رقم (سندری) ۴ تا ۶ هفته قبل از ظهور خوشه انجام می گیرد. همچنین دوره رکودی در تکامل جوانه گل پس از گل انگیزی تا ظهور خوشه مشاهده نگردید. گل انگیزی در چابهار از اوایل دی ماه به بعد اتفاق می افتد و گل آذین پس از ۴ تا ۶ هفته ظاهر می شود.